

Voorwoord

De intrigerende, slimme, strategische zetten van Victor Muller in de moderne zakenwereld zijn voor een buitenstaander haast niet te volgen.

Dit boek vertelt het onwaarschijnlijke verhaal van Victor die de zakenwereld beschouwt als een virtueel schaakspel.

Elke strategische zet die hij maakt heeft ten doel om grote investeerders te bewegen om zoveel mogelijk geld te zetten op zijn overwinning.

Tijdens zijn spel verliest menig een zijn spaargeld en gaan investeringen teniet, terwijl Victor doorspeelt en weigert om het schaakspel als verloren te beschouwen.

Maar wanneer je denkt dat hij eindelijk schaakmat staat, blijkt er voor Victor Muller telkens een nieuwe opening.

- Hoofdstuk 1 De stukken worden opgesteld
- Hoofdstuk 2 Oefenpartij
- Hoofdstuk 3 De eerste zet
- Hoofdstuk 4 De strategie
- Hoofdstuk 5 Het spel vangt aan
- Hoofdstuk 6 Het gebruik van een geïsoleerde pion
- Hoofdstuk 7 Een amateuristische speler
- Hoofdstuk 8 Spelbeschouwing
- Hoofdstuk 9 Promotie
- Hoofdstuk 10 Initiatief
- Hoofdstuk 11 Doordachte zet
- Hoofdstuk 12 Bedreiging
- Hoofdstuk 13 Rokade
- Hoofdstuk 14 Schaakmat of remise
- Hoofdstuk 15 Mat
- Hoofdstuk 16 Nabeschouwing van illegale zetten
- Hoofdstuk 17 Schaakmat

Hoofdstuk 1

De stukken worden opgesteld

Victor Roberto Muller een gescheiden vader met 6 kinderen uit twee huwelijken werd geboren in Amsterdam op 13 september 1959. Victor 's vader had een eigen accountantskantoor en zijn moeder was een afstammeling van het patriciërsgeslacht Koningsberger. Zijn vader verkocht zijn accountantskantoor uiteindelijk aan Ernst & Young en op zijn elfde verhuisde het gezin Muller naar Blaricum, waar Victor een gelukkige jeugd had. Zijn ouders hadden ook een huis in Como, waardoor hij heel veel in Italië verbleef.

Hij was een goede leerling en ging in 1978 rechten studeren in Leiden, omdat hij vond dat Leiden voor rechten de beste Universiteit had. De rest van zijn klas ging naar Amsterdam en van zijn school was Victor de enige die naar Leiden ging. Tijdens zijn studie had hij als Minerva corpslid al weinig interesse in het volgen van colleges, dat was voor "losers" vond hij. Hij was nogal eigengereid en hield niet van gedwongen structuren. Victor studeerde zeer snel en in vijf en een half jaar af en het eerste jaar voerde Victor niet veel uit en liep hij de kantjes er af.

Hij zat op de overgang van kandidaats naar propedeuse en kwam erachter dat er een sluiproute terug was naar het kandidaats zodat hij met maar twee examens in de zomer van 1980 zijn kandidaats kon krijgen. Zo verloor hij geen tijd.

Daarna studeerde hij in ruim drie jaar af in Nederlands Recht. Hij werd als eerstejaars genadeloos aangepakt en leerde van zich af te bijten. Hij woonde in een studentenhuis op Rapenburg 117A en toen de hospita overleed, kocht hij het huis samen met een aantal huisgenoten. Het huis is tegenwoordig een stichting en blijft zo een studentenhuis. Na Leiden liep Victor eerst stage bij het Amsterdamse advocatenkantoor Caron & Stevens, het huidige Baker & McKenzie. Hij leende duizend gulden van zijn oma en kocht zijn eerste auto, een Lancia 2000 Berlina, terwijl hij nog niet eens zijn rijbewijs had. Cars. Hij kocht de Lancia op zijn brommer en zijn vader moest de auto ophalen. Zijn absolute favoriet is de Ferrari 250 Mille Miglia Spyder uit 1953.

Nadat Victor het geld aan zijn oma had terugbetaald leende hij opnieuw vijftienhonderd gulden van haar en kocht hier van zijn eerste 2e hands Maserati. Victor is gek op verzamelen en later zou hij met een collectie van 25 auto's en een horlogeverzameling van ongeveer twintig stuks helemaal los gaan. Hij begon met het verzamelen van Dinky Toys en later werden het echte classic cars. Naast zijn uitgebreide autoverzameling, is Victor ook gek op horloges.

Zijn eerste Patek Philippe horloge kocht hij toen hij bij Caron & Stevens werkte. Van zijn eerste verdiende bonus ging hij op wintersport en kocht een Calatrava. Alle horloges in zijn verzameling zijn bijna allemaal van Patek Philippe en IWC, vanwege de klassieke modellen en de stoere uitstraling.

Verder heeft hij een Roger Dubuis, een Tag Heuer Steve McQueen en een Tiffany & Co met Patek Philippe uurwerk uit 1935 in zijn verzameling.

Hoofdstuk 2

Oefenpartij

Victor begon zijn carrière op zijn 28e in 1987, eerst nog als stagiaire maar al snel werd hij 16e advocaat. Zijn werkgever Caron & Stevens in Amsterdam had klanten als Pieter Heerema, Frits Kroymans, die later zijn zwager werd en havenbaron Willem Cordia. Deze karakteristieke figuren zouden later zijn zakenpartners worden. Victor kwam in een situatie terecht waarin schijnbaar alles kon en de sky de limit was. Hij kocht dan ook meteen een Jaguar voor 188 duizend gulden en dwong zichzelf hiermee om snel geld te maken. Willem Cordia, een oude rot in het investering vak, zag wel wat in de gedreven Victor.

Van Willem Cordia, die april 2011 overleed, leerde Victor te investeren in slecht renderende bedrijven waarvan je zelf kennis hebt, of om mensen te zoeken die dat wel hebben én er geld in willen steken. Dat laatste is het Victor Muller trucje geworden. Victor nam bedrijven over, die slecht liepen of al failliet waren. Aan een paar overnames heeft hij zich bijna vertild, maar uiteindelijk wist hij altijd weer nieuwe investeerders te vinden.

Zijn beleggingsmaatschappij Investrand BV (voorheen Nerah beheer) heeft op papier een eigen vermogen van 43 miljoen. Investrand B.V. en Delta Ypsilon waren beiden gevestigd op de Valkeveenselaan 32 in Huizen.

Willem Cordia beveelt Victor aan bij Pieter Heerema die hem wegkaapt bij Caron & Stevens net op het punt dat Victor op de nominatie staat om partner in het bureau te worden. Na een lang en zwaar gesprek met de heer Stevens besluiten ze afscheid van elkaar te nemen.

Victor gaat op het voorstel van Pieter Heerema in en verlaat het advocatenkantoor van Caron en Stevens dan al na 2 jaar om in 1989 als Director Corporate Affairs Mergers and Acquisitions te gaan werken voor het offshore en investeringsbedrijf van Pieter Heerema in Leiden. De vader van deze Pieter Heerema was in de Tweede Wereldoorlog officier van de Waffen-SS en een overtuigd antisemiet en anticommunist. Na de oorlog en 3 jaar gevangenschap voor zijn oorlogsverleden was hij naar Venezuela vertrokken en bouwde van daar uit zijn imperium. In 1991 zette zoon Pieter, 10 jaar na de dood van zijn vader, het imperium voort. Pieter jr wordt samen met zijn broers Hugo en Edward de directie van het bedrijf terwijl Edward de feitelijke erfgenaam was. De andere broers hebben er geen trek in. In 1988 wordt Pieter directievoorzitter, nadat broer Edward is afgezet omdat hij in het geheim de zaak aan een concurrent wilde verkopen. Broer Hugo stapt op wanneer Pieter de baas wordt, waarna Pieter beide broers uitkoopt en de alleenheerser wordt in wat eens een familiebedrijf was. Op dat moment kan hij een man als Victor goed gebruiken. Hij laat Victor het bedrijf Wijsmuller reorganiseren. Victor gaat voortvarend aan de slag en weet het bedrijf weer op orde te krijgen.

Dat gaat niet zonder de nodige nieuwe investeringen en als het dan na drie jaar wat minder gaat bij Pieter Heerema en een periode van consolidatie begint, staat Victor opnieuw voor een keuze. 1 oktober 1991 begint hij dan voor zichzelf, 6 weken voor de geboorte van Olivier, zijn eerste zoon. In 1995 kocht Victor nog het failliete The Fish Company en wist hiervoor Laurens Hoogland te strikken. Ze probeerden het bedrijf er weer bovenop te helpen maar het project strandde in 2002 met een faillissement. Veel tijd om daarbij stil te staan had Victor niet. Pieter Heerema wilde vanwege de consolidatie binnen zijn bedrijf van zijn 50% belang af in bergings- en zee sleepbedrijf Wijsmuller te IJmuiden en hij biedt Victor daarom zijn aandeel aan Victor aan.

Victor had Wijsmuller zelf voor Pieter Heerema gereorganiseerd en wist dus goed wat hij aangeboden kreeg en wat de potentie was van het sleepvaartbedrijf.

Hij mocht de vijftig procent Wijsmuller overnemen voor slechts tien miljoen. Victor had echter zelf geen geld en ging praten met zijn vriend Frits Kroymans, die hem blindelings vertrouwde en alleen maar vroeg of het een goede deal was. "Een hele goede" zei Victor. En dat was dat.

Frits financierde niet alleen zijn eigen deel maar ook het deel van Victor. Ook betrok hij de schatrijke investeerder Willem Cordia er bij en met zijn drieën richtten ze de Dutch Salvage and Towage Holding op. Willem Cordia begon zijn loopbaan als stuurman bij de Holland Amerika Lijn en trouwde met Marijke Laan wiens vader een grote rederij had in zware ladingen.

Dit bedrijf werd later voor veel geld aan Van Ommeren verkocht. Willem Cordia was de directeur van het familiebedrijf en was al een belangrijke speler in de haven van Rotterdam. Hij was bevriend en deed veel zaken met Joep van den Nieuwenhuyzen die getrouwd was met de dochter van Gerrit van der Valk. Joep van den Nieuwenhuyzen is berucht vanwege de vele voorkenniszaken en omkooptschandalen en werd in juli 2013 veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf.

Enige jaren later wist het drietal Victor, Frits en Willem via een management buy-out het hele bedrijf Wijsmuller in bezit te krijgen. De aandelen Wijsmuller Groep Holding B.V kwamen in handen van Dutch Salvage & Towage Holding B.V. (38,88%), Maritiem B.V. (26%), Wijsheid B.V. (12,01%), Investeringsmaatschappij Helvetia B.V., de investeringsmaatschappij van Victor (8,52%) en verschillende privé-personen. Victor werd in 1997 aangesteld als CEO en bleef dit tot 2001.

Het lukte het drietal echter niet om het bedrijf winstgevend te maken, maar tien jaar later leverde de verkoop van Wijsmuller aan de Deense rederij Moller/Maersk in 2001 wel 284 miljoen op. Frits Kroymans had de aanzet tot de verkoop gegeven omdat hij dringend geld nodig had voor zijn steeds slechter lopende auto-imperium. Victor was tegen de verkoop maar omdat Frits het geld voor de aankoop had gefourneerd kon hij er weinig tegen in brengen.

Als goedmakertje kreeg hij van Frits behalve zijn aandeel van dertig miljoen één van de allereerste exemplaren van de Aston Martin Vanquish. Frits Kroymans was behalve werkmaatschappij- en importeur van Saab, Alfa Romeo, Kia, Jaguar, Hummer, Cadillac en Corvette namelijk ook dealer van Maserati, Aston Martin en Ferrari.

Naast zijn avontuur met Wijsmuller werd Victor in 1992 ook CEO bij de Emergo Fashion Group en Emergo Sportswear en een jaar later wist hij uit de boedel van het failliete Amerikaanse kledingbedrijf McGregor de gerenommeerde merknaam te kopen. Hij wist het merk nieuw leven in te blazen en bracht vervolgens de McGregor Fashion Group N.V. op 29 april 1999 naar de beurs. Hiervoor richtte hij samen met twee nieuwe companen, Jeroen Schothorst en Ben Kolff, beleggingsmaatschappij Investrand BV op. 40 % van het uitstaande kapitaal is toen geplaatst bij het publiek.

De leadmanager bij deze beursgang was Rabo Securities N.V. Verkopers waren de drie directeuren, via hun houdstermaatschappijen Investrand B.V., Beheer B.V. en Investeringsmaatschappij Helvetia B.V.